

קבוא א ממי פ"ו מהל' גניבה הל' טו סג עשין פ"ג טו"ע ח"מ ס"י שנה סעי' י': קבוא ב מ"י שם טור ש"ע שם סעיף י"א: קבוא ג מ"י שם טו"ע ע"ג סעי' י': קב ד טו"ע ח"מ ס"י י"א סעי' י"א:

לענין רש"י

יפינין [פינין]. הפריה. לצינין [לצינין]. גרים. לוישי"ל [לוישי"ל]. פקעות (של חוט). טריימ"ש [טריימ"ש]. חוטי גרב. שרימ"ש [טריימ"ש]. גרילין (של פשתן לא טור). פליטרי"ש [פליטרי"ש]. רומיור"ש [רומיור"ש]. שבתקטו מהגור בשבת (עבודו). שיר"ה [שיר"ה]. משור. טרייד"א [טרייד"א]. פקעה. פלייני"א. מקצוה.

מוסף רש"י

קצרא שמייה. קצרי, כן שנים בלשון יתעלה הם סבסין, שמעו אומיים על שם מקלנין בגדי אמר כשזכרין אותן בגילויין כמים, שקורין פולני"ל, והיו דמתגמלין עין כולל (ש"צ ח) עולה דקצרא (תננית בס). הדרן עלך מסכת ב"ב

רבינו הגנאל

ת"ר אין לוקחין מן הגדי לא נירין ולא עירין ולא פוקין ולא שירי פקעיות. פי עירין, צמר שנותנין בראש הקנה שמוליכין בו את הערב שלא יצא הערב מן הקנה אלא על יד על ד. פונקין, ערב. פקעיות, גלומרא, כגד מנומר, של מינין, כדאמרינן שחור על גבי לבן, ולא שירי פקעיות. פי קבורא בארמיה וסיסא בלישנא דרבנן, וי"א פיקה בלא עירין, ת"ר אין לוקחין מן הצבע לא אותות ולא דוגמות. פי חוטיין של אורגים שמשמין משום אות, ופי אותות, הגזול צמר שמראה בו צבעי דוגמאות היינו גימור שמראה בו, תנו רבנן אין לוקחין מוכיין מן הסורק מפני שאינן שלו, ובמקום שנהגו להיות שלו, ובכל מקום לוקחין כד כר מלא מוכיין ובסת מלא מוכיין, מאי טעמא, דקנהו בשנייה. אם היה שחור על גבי לבן נוטל הכל והן שלו. אמר רב

ולא יטיל בו יוסר מג' חזינן. דרך הסורקים לתת לולאות של טוי במחט לאורכו של בגד שמוחמו צהן כשהוא נסרק וחוצבו במקלות וכשנגמר וזולטין אותו מקום הלולאות שנמתח שם משהו אותן ונוטל אותן הקצועים לעצמו כדאמר לקמן ואשמועינן תנא שלא יתפרס לאותן לולאות בחזקה כדי שלא יוכל למתחו יותר מדאי אלא ג' חזינן יפינין בלע"ז ג' תפירות במחט: ומשויהו. מקום הצליטות שנמתח שם נוטל במספרים: אפילו עד טפה. ליטול ממנו לרעות רחבות טפח: אלימי. גסין שנים: גלימא. עליה העשויה לכל יוס וכשהוא סורק לשתי נוחה ליקרע מהר: פרכלא. עשוי לכדוד ולגוי וכשהוא סורק לשתי נחה יוסר: גלימא משויהו לארכו. כפרישית לעיל: המיונא. אינו נראה אלא שני ראשיה התלוין לכך משהו לחצה צ' ראשיה התלוין: ה"ג אמטוי ואסויי חד או דלמא אמטוי ואסויי פרי. מנהג מופר אומן להוליך ולהציא המחט בצגד קודם שימשוך כל החוט וקא מצביא ליה הנך ג' חוטין דקמני מי משיצא הלכה והוצאה מד להו להו ג' הולכות וג' הוצאות א"ד הולכה והוצאה תרי חשיב להו: איריין. דרך הגרדי להניח אמר בקנה של ערב כדי שלא ילא הערב מן הקנה לכאן ולכאן והוא של צעה"ב: נירין. ליניין. פקעיות. לוישי"ל: פונקלין. טריימ"ש שעושין ליריעות הנארכות מעומד ואין עושין להו קנה כדרך הגרדין: כגד מנומר. כלומר אפילו מנומר בצבעים הרבה אע"פ שרגלים לדבר שגנב האמר מן בגדים שאגד לוקחין מהן דקניניהו צשינו: טווי ו אריג. והיינו איריין דאמרן לא יקח אס טלאוי הגרדי לוקחין דקניניהו צשינו: ארוג מצעי. הא הי"ל טווי קודם לאריג: סיני. שרשרית שרימ"ש דלא טוואן קודם לכן: אסות. כשמציאין לו בגד לכדוד חותך ממנו מעט לפני צעליו לידע אס יקלוט את הצבע ופעמים שמעכבו אצלו ושכחו צעלים: דוגמאות. שמציאין לו הצעלים אמר לכדוד ומציא עמו מעט אמר צבוע ואומר מה צבע לי: פלוני אמר. שמשל מן הגזיהו האמר מעט מעט: אצל לוקחין ממנו כגד צבוע. דכגד שלם לא גנב ולי נמי גנבו קנייה צשינו: טווי וכגדיס. והנך דוגמאות

הרי אלו אמר רבא באתרא דתנא דידן איכא תרתי חציני לרבתי קרי לה כשיל ולזוטרתי קרי לה מעעד באתרא דתנא ברא חד הוא דאיכא וקרו לה מעעד: ואם היה עושה אצל כו' ת"ר מסתתי אבנים אין בהם משום גזל מפסגי אילנות מפסגי גפנים מנקפי היגי מנכשי זרעים ועודדי ירקות בזמן שבעה"ב מקפיד עליהם יש בהן משום גזל אין בעל הבית מקפיד עליהן הרי אלו שלו אי אמרת באתרא דתנא ברא חד הוא דאיכא וקרו לה מעעד: ואם היה עושה אצל כו' ת"ר מסתתי אבנים אין בהם משום גזל מפסגי אילנות מפסגי גפנים מנקפי היגי מנכשי זרעים ועודדי ירקות בזמן שבעה"ב מקפיד עליהם יש באתרא דקפדי יש בהן משום גזל אמר רבינא ומתא מחסיא אתרא דקפדי הוא:

שעוואן או עשה מהן בגדים לוקחין: השפא טווי שקלינן כגדיס מצעיא. הא אין כגדיס אלא"כ טוואן: נמטי. לצדין פליטר"ש בלע"ז ואין שם טווי: הקיעוין. רומיור"ש בלע"ז שמקלע מן העור סביב: והפלושין. אמר התלוש מן העור: אמר העולה מן שטף המיס שלו. דדבר מועט הוא ואפקורי מפקר ליה: קלרא שמייה וקלרא שקיל ליה. הכוזב נקרא קצרי בלשון ארמי וקלרא שהוא מקלר מן הצגד אינו שקיל ליה ודידיה הוא: הכל עולין למנין סבלת. אותן שלשה חוטין אס לא קרן הכוזב עולין למדת מלא קשר גדול שזריך להרחיק את תכלת של יציאת משפת הצגד במסכת מנחות (דף מ"ב). קפיד עלייהו. ונוטלין: מלא המחט. מלא אורח המחט: וחון למחט. שכל זמן שאין מן המחט אלא מלא המחט מלומס אין יכול לתוכבו בצגד: בצרייתא גרסינן ומטליס שהיא פחוטה מג' על ג': לסיכא. חזין שפירשנו למעלה: פחוט מלאן למאי חוי. הא אין יכול להפוך המחט ולתוכבו: מגריה. שיר"ה בלע"ז וסכין הוא שיש בו פגימות הרבה וקוללת מהר: הנפסק צמגריה. פסקי עצים שהעץ ארוך ופוסקו: מקדי. טרייד"א והיוצא משם דק כעפר: רהיטני. פלייני"א: והגנרי צמגריה. דק דק שהיא משרת צמקוס חתך דק כעפר: חד הוא דאיכא. ורצתי היא ומשרת שפאי גסין: מססתי אבנים. מרצע אותן ומחליק אותן: מפסגי אילנות. כשיש בהן ענפים יותר מדאי קוץ אחת מצנימתיס והיינו פיסוג לשון דילוג והרצבה: יקוף שיך ציגא כמו ונקף סכמי היער בצדול (ישעיה י: היגא. סנה: ומנכשי זרעים. נוטלים ירקות מצנימתיס: ועודדי ירקוס. כשהן מכופות יותר מדאי קצרא שמייה שהן קורין להן בשביל שהן דבר קצר ומעט, וקצרא שהוא כובס שקול להו. והכל עולין למנין תכלת, פי דבעין לשלשולי התכלת כנפך הטלית כמלא קשר גדול, ואמר ר' יהודה ואלו חוטיין דשמייה קצרא עולין למנין מלא קשר וגדול, ויצחק בריה הוא קפיד ולא הוה קפיד ולא הוה מכניסן בחשבון מלא קשר גדול. זה פי ר"ח ז"ל. מה שהחרש מוציא במעעד והנפסק במגירה. פי מעעד קופיין קטן ומשהו בו הנסרים וקוצץ מעשה החתיכות קטנות, מעשה ידי חרש מעעד. מנכשי זרעין ועודדי ירקות. פי חופרי ירקות. יתרון עלך הגזול ומאכיל וסליקא לה מסכת בבא קמא

הדרן עלך הגזול בתרא וסליקא לה מסכת בבא קמא

(א) [מנחות עג. גדה סג.], (ב) [ע' רש"י עמית סט: ד"ה קלרי], א בס"א: מואל, (ד) בס"א: למא, הגהות הב"ח (א) גמ' טווי ובגדיס: (ב) שם וחרץ למחט: (ג) רש"י ד"ה טווי ואריג: והני אירין דלמחט:

גלויין הש"ס גמ' ולא יטיל יותר מן שלש חובין. מפירוט ש"י השע' ו' מ' נראה להגירא כלן חוסיס: שם אפשוין ואתויי חד. וענין זה מנחות דף ע"ו ע"א וענין זה ציולטני פי"ג דסוכה הלכ"ט מ': שם איבעיא להו מלא מחט כעין זה חולין ד' ל"א ע"א:

רבינו הגנאל (המשך) יהודה הגי חוטי קצרה שמייה וקצרה שקיל להו והכל עולין למנין תכלת. פי' ובכנן לשלשולי התכלת כנפך הטלית כמלא קשר גדול, ואמר רב יהודה ואילו חוטיין דשמייהו קצרה עולין למנין כמלא קשר גדול יצחק בריה היה קפיד ולא היה מכניסם בחשבון מלא קשר גדול. החיט ששירן מן החוט כדו לתפור בו חייב להחזיר לבעלים, ואוקימנא מלא מחט וחרץ למחט כמלא מחט. מטלית שהיא שלש על שלש בזמן שבעל הבית מקפיד עליהן הרי הן של בעל הבית וחייב להחזיר כולן. קצרא שמייה וקצרא שקיל ליה. פי' הני שני חוטיין או ג' שחורין שהן על גבי לבן, קצרא שמייה שהן קורין להן בשביל שהן דבר קצר ומעט, וקצרא שהוא כובס שקול להו. והכל עולין למנין תכלת, פי דבעין לשלשולי התכלת כנפך הטלית כמלא קשר גדול, ואמר ר' יהודה ואלו חוטיין דשמייה קצרא עולין למנין מלא קשר וגדול, ויצחק בריה הוא קפיד ולא הוה קפיד ולא הוה מכניסן בחשבון מלא קשר גדול. זה פי ר"ח ז"ל. מה שהחרש מוציא במעעד והנפסק במגירה. פי מעעד קופיין קטן ומשהו בו הנסרים וקוצץ מעשה החתיכות קטנות, מעשה ידי חרש מעעד. מנכשי זרעין ועודדי ירקות. פי חופרי ירקות. יתרון עלך הגזול ומאכיל וסליקא לה מסכת בבא קמא